

## Teol. yo Johannes Häkämies: Kristillinen taidekin on kylvötyötä

Johannes Häkämies opiskelee kuudetta vuotta Helsingin teologisessa tiedekunnassa, pääaineenaan dogmatiikka. Hän on tuttu kasvo myös STI:ssa kävijöille. Opiskelun ja monipuolisten harrastusten lomassa hän pitää nuorteniltoja Tampereella.

### Kutsumuksena kylvötyö nuorten parissa

Johannes elää omien sanojensa mukaan ”matkalaukkuelämää”, sillä hän viettää noin puolet viikoistaan Helsingissä ja puolet Tampereella. Hän on kotoisin Tampereelta ja kokee sen kodikseen edelleen, vaikka onkin kirjoilla Helsingissä. Ihmissuhteet, perhe ja vanhat kaverit ovat edelleen enimmäkseen Tampereen seudulla. Lisäksi Johannes on nelisen vuotta vetänyt Tampereella perjantaisin SLEYn nuorteniltoja. Johanneksella onkin vahva kutsumus nuorisotyöhön. ”Näen sen todella tärkeäksi ja koen, että tulen toimeen nuorten kanssa. Itse olen vielä sen verran nuori, että on jotain samaa omassa ja nuorten maailmassa... En tiedä miten kymmenen vuoden päästä.” Johannes sanoo kylvötyötä 15–20 -vuotiaiden kohdalla työksi, jossa hän kokee onnistumista.

### Taide kylvötyön välineenä

Yksi tapa kylvötyön tekemiseen on musiikki. Johannes soittaa koskettimia bändissä nimeltä Signifer. Bändin musiikkia Johannes kuvaa melodiseksi, rankaksi

rokiksi. Bändi on Johanneksen mukaan ”kaveriporukka, jossa soitetaan, ja pääasia on lähetystyö”. Johannekselle laulujen tekeminen on tärkeämpää kuin niiden soittaminen. ”Se, että keksii melodian tai jonkun lyyrisen jutun, jonkun uskonelämän asian hienosti riimitettynä lauluun, on hieno tunne.” Kysyttäessä teologian opiskeluiden vaikutuksesta teksteihin Johannes tuo esille STI:n ja evankelisen liikkeen raamattukoulutuksen. Niiden vaikutus kuuluu laulujen sanoissa. ”Lauluissa painottaa asioita, jotka kokee tärkeiksi. Luterilaisia gospelbändejä ei ole monta. Haluaisin, että oma bändi toimisi juuri luterilaisen kirkon bändinä, mikä tarkoittaa sitä, että painotukset voivat olla selkeämmin luterilaisia.”

Johannes on myös taitava valokuvaaja. Kuvat eivät unohdu kansioihin, vaan hän tekee niistä diahäiveitä. Diahäive on monen diaprojektorin systeemi, jossa kuvat vaihtuvat toiseen häivytyttyä tietokoneen ohjaamana. Johannes on tehnyt muutamia noin kymmenen minuutin esityksiä, joita hän on esittänyt esimerkiksi rippikouluissa ja nuortenilloissa. Niissä on vahvasti mukana hengellinen symboliikka. Johannes näkee taiteelle suuret mahdollisuuden Jumalan valtakunnan työssä.

### Perusteita tarvitaan

Johanneksen opiskelun luonne on muuttunut vuosien myötä. Hän kertoo, että nykyään opiskelu tapahtuu enimmäkseen omien kysymysten kautta. ”Mitä



saanut erittäin rakentavaa dogmihistorian opetusta. Mutta pappien koulutus yliopistossa ei ole Johanneksen mukaan riittävä. Hän ihmettelee, että pappien koulutus on lähes kokonaan yliopiston varassa. Kirkko kouluttaa tulevia pappejaan todella vähän. Johannes näkee tilanteen kirkon kannalta ongelmalliseksi. Paimenvirassa tarvittavia valmiuksia hän kertoo saaneensa moninkertaisesti enemmän STI:stä kuin tiedekunnasta. ”STI:n luennoista on saanut tosi paljon. Yhteisö on myös valtavan tärkeä. Työntekijät ovat olleet tosi rohkaisevia.” Johannes kertoo. Hän toivoo, että opiskelijat löytäisivät STI:n, varsinkin jos he ovat sinisilmäisiä tiedekunnassa.

## ”Katsotaan miten Jumala johdattaa”

pidempään on tiedekunnassa ollut, sitä vähemmän kiinnostaa lukea sitä, mitä itse tiedekunta opettaa, ja sitä enemmän on kiinnostunut omista kysymyksenasetteluista.” Opiskeluihin on liittynyt myös teologisia kriisejä, ainakin alkuvaiheissa: ”eksegetiikan fuksiluennoilla tuotiin aika radikaalistikin nykytieteen tulokset esille”, Johannes toteaa. ”Kriisit ovat kuitenkin olleet rakentavia, sillä ne ovat herättäneet miettimään, millä perusteella professori opettaa niin kuin opettaa ja millä perustalla oma uskoni on. Joudun arvioimaan oman uskoni perusteita. Niitä pitää etsiä aina ihan loppuun asti. Se on auttanut paljon.” Johannes varoittaa olemasta liian sinisilmäinen. ”Luotan Jumalan sanaan, vaikka se on hulluutta maailmalle. Siitä elän, ja se on minun toivoni. Uskon, vaikka en sitä järjellä voisikaan todistaa. Kaikkea ei voi tavoittaa pelkällä järjellä.”

Johannes myöntää, että hän on hieman liian pessimistinen teologista tiedekuntaa kohtaan. Hän kertoo, että on paljon rakentavaakin opetusta. Esimerkiksi tutkiessaan dogmatiikan laitoksella Olav Valen-Sendstadin raamattukäsitystä hän on

Johanneksen valmistuminen näyttäisi olevan 1–1,5 vuoden päässä. Sen jälkeen onkin kysymyksiä. Johannes pohtii aiheita, joihin liittyy omatunto, vanha virkakäsitys ja käytännön kysymykset. Hän kertoo, että hänellä on kesken pohdiskelu yhteis- ja erillisvirkkimyksestä ja asiaan liittyvistä perusteista. Hän miettii myös, vihkisivätkö piispat hänet papiksi. Hän arvelee, että voisi olla viisasta hankkia myös jonkun muun alan koulutus. Silloin ei tarvitsisi tehdä kauppoja omantunnon kanssa säilyttääkseen elantonsa. Johannes on kuitenkin optimistinen kirkon suhteen. ”Toivon, että kirkko voisi tulevaisuudessa olla sellainen, että kummatkin virkakannat voisivat elää rinnakkain ja että voitaisiin sopia asioista ja toimia yhdessä. Keskustelu ei saisi olla tunne- vaan asiatasolla ja teologian puolella. Tämä on minun kirkkoni... Kokisin valtavan suurena asiana, jos pääsisin nuorisopapiksi johonkin melko pieneen, 2–3 papin seurakuntaan”, hän sanoo.

*teol. yo Jouko Makkonen*